

12. fejezet

Egy másik út

Mikor a csapat szedelőzködni kezdett, Hajnal rémülten döbbszent rá, hogy Kati eltűnt. Első gondolata az volt, hogy elindul utána a város felé, de aztán letett róla. Kell még némi idő neki is, nekem is gondolta és ellenkező irányba indult el, hogy a hosszabb úton megkerülve a tavat érjen haza. Imádta a meditatív kerekézést. Amikor végre egygé vált a géppel és tekerő lábai, a váltót és fékeket irányító kezei automatikusan tették a dolgukat, elkezdte végig gondolni a kapcsolatát Erikával. Elejétől fogva érezte, hogy veszélyes játékot játszik, mely könnyen drámaivá válhat, de valahogy az érzései azt súgták, nem lesz baj. Úgy érezte Erika nem fűz több reményt a kapcsolatukhoz, mint amennyi ahhoz kell, hogy felvállalja a viszonyukat a barátnői előtt. – Szóval, valószínűleg nem szerelmes belém. – gondolta – Még nem. – Ez kissé megnyugtatta, mert szemétségnek érezte volna, ha a regény elkészültével, a nyár elmúltával egy szerelmes nőt hagy prédául a hosszú télnek itt a vízparton.

Akkor nem túl messze előtte egy bokor takarásában ismerősnek tűnő trikót látott egy pillanatra. Kati gondolta. Erika és a vele esetleg bekövetkező következő bonyodalmak egy pillanat alatt eltűntek. Gyorsabb ütemre váltott, a kerekek alól szerteszét repültek az apró kavicsok. Két perc múlva ott volt

mögötte. Igen jól látta Kati volt az. Kényelmesen tekert láthatóan gondolataiba merülve.

- Ilyen jó segg után térden csúszva végig mennék a Párizs-Dakar rally útvonalán. - Kati meglepetten pillantott hátra, aztán gyorsan leugrott a bringáról megelőzve, hogy felbukjon. Hajnal a magáét eldobva elkapta az egyensúlyát kereső lányt így együtt zuhantak az ösvényt szegélyező gatzengerbe.

- Hogy mondtad? - kérdezte Kati miközben kibontakozva az öleléséből feltápáskodott.

- Úgy mondtam, hogy „Ilyen jó segg után térden csúszva végig mennék a Párizs-Dakar rally útvonalán”. - mondta vigyorogva Hajnal miközben a hajába akadt bogáncsoktól próbált megszabadulni.

- Hát ez nem volt valami filozofikus mondat, de ígérem, nem árullak el. - Kati hűvösnek szánt élcelődése mögött Hajnal valami mást is sejtett.

- Kinek nem árulsz el?

- Sem a tanítványaidnak, sem az érdekből tartott szeretődnek.

- Hajnal arra gondolt nem érdemes tovább várnia.

- Kellesz nekem. Érted? Jobban kellesz, mint eddig bárki. - Kati kérdően nézett rá. Hajnal is kérdően nézett volna magára, ha teheti. Meglepte ezzel a mondattal saját magát is. Nem szokott Katin gondolkodni, csak közvetlen az után, hogy reggelenként látta. Vonzódott hozzá, de most ez a vallomás

kicsit elsietettnek tűnt, de már kimondta. Kati idegesen babrált a kerékpárjával, mintha az erdő figyelő szemekkel lenne tele.

- Tudod Erika a család jó barátja, ha te lennél az egyetlen hapsi, akkor sem lehetne köztünk semmi. Különben tudd, az apám rettenetesen prűd és Erikát válása óta fikázza most, hogy tud arról, hogy ott laksz, egyértelműen kurvának tartja. Szóval rosszul áll a szénád nálam jobb, ha tisztában vagy vele.

- Én nem megdugni akarlak csupán, kellesz nekem szőröstül, bőröstül.

- Ez erős, nincs jogod ilyet mondani, és nekem nem muszáj hallgatnom. - Kati megpróbált felszállni a bringájára, de Hajnal megfogta a karját, gyengéden maga felé fordította a nyakára lehelt, és a fülébe mondta:

- Szeretlek. Azt hiszem azóta, hogy a galériában megláttalak.
- lány már nem ellenkezett hagyta, hogy végig simítsa a nyakát, és apró puszikat nyomjon a fülére. Amikor megcsókolta olyan az volt, mint egy jelenés. Ahogy lassan fokozatosan felengedett a kezdeti merevség a lány szájában érezhetővé vált, hogy titkon ő is várta már ezt a pillanatot. Egy darabon úgy tolták a bringákat. A lány láthatóan még mindig ideges volt. Amikor végre a tó körül tekergő kerékpárutat ritkán szegélyező rönk padok egyikéhez értek Kati azonnal a padhoz húzta, aztán egy rövid szenvedélyes csók után azt mondta:

- Ezt nem szabad csinálnunk, bár nagyon kedvemre való. Erika a család barátja és én is meglehetősen jóban vagyok vele. Egyszerűen nem lehet. Érted?

- Nem. - mondta Hajnal és megcsókolta. A keze lassan lekúszott a nyakáról a mellére. Szép formás melle volt, nem az a bomba nő mell, de feszes és engedelmesen simult a tenyerébe.

- Mennem kell.

- Figyelj! Csinálhatjuk úgy is, hogy soha senki nem jön rá arra, hogy miattad hagytam el. Ügyesen kell szervezni.

- Mire gondolsz? - Kati szemén látszott, hogy egy pillanatra őszintén megörült a lehetőségnek.

- Arra, hogy egy másik nőre tereljük a gyanút, ő féltékeny lesz, kirúg és te majd, néhány hét után megvigasztalsz.

- Felejtse el, én nem játszok ilyen kettős játékot. Most elindulok visszafelé és kérlek, ne gyere utánam! Bár, hogy is döntök, még kell egy kis idő. - rövid csók után Kati azonnal felpattant a kerékpárjára.

- Szia. Holnap gyere! - Hajnal a hirtelen felismert szerelemmel szívében nézett utána. Aztán, amikor a lány már eltűnt parti zöldből, ő is elindult.

Pillanatok alatt felvette a ritmust. Minden porcikája részese volt a gépezetnek. Fejében újra végig játszotta a történeteket, és örömmel állapította meg, hogy nem hibázott. Majd két évtizedes tapasztalatának hála jól érezte meg a lány minden

rezdülését. Tudta, hogy csupán idő kérdése és győzni fog, ha azt, amire vágyik illendő, vagy jogos győzelemnek nevezni.

Másnap reggel Kati nem volt ott a többiek között. Hajnal azonban nem esett kétségbe, biztos volt benne, hogy a sors, gondviselés, vagy nevezzük bárminek segíteni fog, és hamarabb viszont látja, mint gondolná. Aztán amikor haza kerekezett Erika azzal várta, hogy...

- A Vica telefonált, hogy a férje elutazott ma reggel és azt mondta, tartsunk egy lánybulit. Azt is mondta, hogy valami híres pasinak lesz kiállítása a Virág galériában. Te meg addig elmehetnél oda, hogy ne unatkozz itt magadban este.

- Tudod szívem, hogy nem szoktam unatkozni. Mulass jól. - mondta Hajnal és megcsókolta, közben perverz módon próbálta összehasonlítani a szája ízét, a csókja atmoszféráját Katiéval. A Kati csókja szerelmes csók volt, Erikaé pedig erősen szexuális töltésű. Ez jelenthetett akár rosszat is.

- Bemegyünk együtt a városba. Most gyalog, illetve busszal. Mióta itt vagy nem is voltál emberek között, csak velem vagy, vagy pedig egyedül úszol, biciklizel. Bejössz velem és kész.

- És kész. - replikázott Hajnal. Közben arra gondolt, hogy mennyire nincs kedve a sznobok közt jópofizni. Hoppá és ha összefutok vele. - Igen a gondviselés, biztosan összefutok vele. - mormolta maga elé.

- Mit dünnyögsz? Tudom erőszakos nő vagyok, de lásd be, neked is kell egy kis társasági élet, de velem nem jöhetsz, mert az,

szigorúan lánybuli lesz. - Erika az utolsó mondaton elvisította magát - Fergetegesen kirúgunk a hámból!

- Jó bemegyek. - mondta beleegyezően Hajnal és már a Kati meghódításának következő lépéseit kezdte fontolgatni. Aznap nem is írt az esti indulásig semmi használhatót, csak úgy alibiből püfölte a billentyűzetet és közben ellenállhatatlan mondatokat próbált kigondolni.

- Piszok jól nézel ki. - csettintett Erika, amikor felöltözve kilépett a fürdőszobából. Hajnal már megszokta, hogy folyamatosan udvarol neki- Nagyon jó pasi vagy, mondtam már?

- Igen mondtad. - nevetett Hajnal.

- Ha nem kéne indulni, letepernék.

Míg kézen fogva ballagtak a strandon át a kilométernyire lévő buszmegálló felé, Hajnal arra gondolt, hogy mennyire igaza van Erikának. Különös műgonddal készült az esti reménybeli találkozásra. Világos farmert húzott és hozzá egy selyemből készült, a kék legvibrálóbb variációból kreált rövid ujjú inget. Amiből sötét haja és kreolbőre szinte kiugrott, a zöldessárgán villódzó szeme pedig valami egészen különleges atmoszférát adott a kinézetének. Talán még soha nem vizsgálgatta magát ennyi ideig a tükörben, de elégedett volt. Csórt egy kicsit Erika zseléjéből és természetesen kócosra állította be a haját. Igaza van Erikának, bár melyik hollywoodi filmsztár megirigyelhetne biztatta magát. A buszon néhány fiatal lány láthatóan osztotta ezt a megállapítást, mert fennhangon vihorásztak, és feltűnően

tekingettek feléjük. Aztán leszállás közben elkapta az egyikük megjegyzését „Biztosan a pénzéért kúrogatja ezt a vén banyát.”

- Hallottad ezt? - háborodott fel Erika.

- Mit? - kérdezte ártatlan képpel.

- Na, ne mond, hogy nem hallottad. Az egyik kis lotyó azt mondta. Biztosan a pénzéért kúrogatja ezt a vén banyát. Én nem vagyok vén, és nem vagyok banya. - Erika közel volt a síráshoz.

- Persze, hogy nem. - vigasztalta Hajnal - nem is biztos, hogy rád mondta.

- De rám mondta, ha nem ment volna el a busz, visszamennék és kikaparnám a szemét.

- Csak irigykedett. - amikor kimondta, már tudta, hogy nem kellett volna.

- Iriykedett. Mire. Rád? Mert te vagy a főnyeremény, Néha napokig nem szólsz semmit. Még egy bűdös edényt nem raktál el magad után. Azt gondolod azzal, hogy megdugsz, el is van intézve minden? Olyan vagy, mint egy hímringyó. - Erika már zokogott. Hajnal tapasztalatból tudta ilyenkor jobb nem szólni. - Komoly üzletemberek összetennék a két kezüket, hogy megkaphassanak.

- Nyugi! Én nem bántottalak. - Hajnal megbánta ezt a két rövid mondatot is. Erika újult erővel zúdíttotta hosszantartó magányában felgyülemlett feszültségeit. Láthatóan szeretett veszekedni és erre vele még nem volt alkalma. Mondta, mondta hát nevetséges vádjait. Hajnal bűnbak lett, még a valódi bűn

elkövetése előtt. A gondviselés – gondolta – így minden könnyebb lesz.

A galériában azonban hiába kereste a jól ismert sötét hajkoronát. Kicsit kedvetlenül hallgatta a mindig csinos művészettörténész hosszúra nyúló előadását arról mit is akart a művész mindazzal, ami a falakra került. Aztán mikor végre abbahagyta és a galéria tulajdonosa felszólított mindenkit, hogy nézzen körül, és egyen, ígyon kedvére a mellette álldogáló őszes úr így szólt hozzá:

- Félelmetes nő ez az Erzsébet. Fel nem foghatom, hogyan tud ennyi mindent összehordani erről. – és utálkozva mutatott körbe. Hajnal jól meg nézte az ismeretlent. Hatvanon inneni jól öltözött férfi volt, olyan igazi konzervatív úriember. Nagyon óvatosan próbált válaszolni:

- Azt hiszem művészettörténésznek lenni, kicsit hasonlít a politikusi tudathasadáshoz, a saját véleményét csak nagyon szűk körben mondhatja el, akkor is csak módjával, különben kiesik a szerepéből.

- Ezt nagyon jól összefoglalta fiatalember. Még nem ismerjük egymást, bár lehetséges, hogy már hallott rólam, Dr. Tolnay Károly vagyok, de szólíts csak Karcsinak, Tolnay ügyvédi iroda.

- Hajnal nem tehetett mást, mint ismét a gondviselésre gondolt. Dr. Tolnay Károly. „Szólíthatlak papának?” vigyorodott el magában, aztán a vigyort gyorsan szívélyes mosollyá alakította és így szólt:

- Nagyon örvendek, ha jól sejtem Ön é a legnevesebb ügyvédi iroda a környéken. Engem Hajnal Péternek hívnak egy ideig az egyetemen tanítottam, most szabadúszó író vagyok.

- Én is örülök, de nem ön, hanem te. Erre iszunk! - nyújtotta felé a pezsgős poharat. Dr. Tolnay Károly ízlelgette a nevet a pezsgő kortyok között Hajnal. Dr. Tolnay Katalin papája, „a kedves papa”. A beszélgetés a megkezdett mederben folyt tovább Hajnal minden igyekezetével azon volt, hogy „a kedves papa” (mert mostantól csak így nevezte) kedvében járjon. Ez nagyon jól csinálta, mert Tolnay úr rövid idő után azon kezdett gondolkodni, hogy ezt a jóképű, művelt fiatalembert be kell mutassa a lányának, mert mit lehet tudni.

Amikor vagy egy óra késéssel érkező Kati, a kiállító terem sarkában apjával beszélgető Hajnalt meglátta, belesápadt. Megpróbált gyorsan elsunnyogni, de apja már széles karmozdulatokkal jelezte, hogy észrevette. Nem tehetett mást, mint szorongva odament a két férfihoz.

- Gyere kislányom, bemutatlak Péternek. Ő pedig, - mutatott a szemmel láthatóan megszeppen Katira - ő viszi, majd tovább a hagyományt: A fiam orvosnak ment, de ő elindult a jogi pályán. Egyelőre még a bíróságon segédkezik. Én mondtam, hogy ismerje meg a másik oldalt is, de remélem néhány év múlva már társtulajdonos lesz az irodában. Szóval, ő a kislányom Kati.

- Ne fáradj papa, már találkoztunk. Hello! - Hajnal mulatott magában a lány zavarán.

- Hello. Igen a múltkori kiállításon már beszéltünk pár szót. - próbálta enyhíteni Kati zavarát.
- Ez remek, ha már ismeritek egymást, akkor kicsit magatokra hagylak benneteket, beszélnem kell Kovács bíróval, most látom, hogy ő is itt van. - és „a kedves papa” lelépett.
- Mit dumáltál vele összevissza? - sziszegte Kati.
- Nyugi. Fogalmam sem volt ki ő. Elkezdett velem beszélgetni.
- Igen imád ismerkedni.
- Megbeszéltük az élet dolgait és nagyon sok mindenben egyetértünk.
- Persze, csak ha rájön, hogy te vagy Erika szeretője akkor már nem is lesztek annyira egy hullámhosszon.
- Lazíts már! Felnőtt szabad nő vagy, és a papád egy intelligens úriember, nem lesz semmi baj. Én csak szeretni akarlak ennyi az egész. - és megsimogatta a lány nyakát, de Kati elhúzódott.
- Most légy szíves és menj el!
- Miért mennék?
- Mert megkértelek. Kicsit később utánad megyek. Várj meg a szomszéd utcában a porcelán kútnál.
- Legyen, ahogy akarod. Szia.
- Szia. Apámtól röviden búcsúzkodj.

Hajnal gyorsan elkészönt az ismerősöktől, a „kedves papától” is. Vagy félórát várakozott a kút előtt, az árkád oszlopainak támaszkova. Már arra gondolt a lány átverte, amikor a sötétből előbukkant Kati.

- Te teljesen örült vagy apám beléd van zúgva. Azt bizonygatta nekem, hogy milyen jó parti lennél.

- Na, látod.

- Nem látom, tiszta ideges vagyok. Gyere, kísérj haza, itt lakom nem messze! - egy nem rég épült ház előtt álltak meg. Afféle belvárosi luxus ház volt. Mélygarázzsal, gyors lifttel, függőfolyosóval, sziklakertes belsőudvarral.

- Itt laksz?

- Igen pár hete költöztem be. A papa vette, mondván saját egzisztenciához, saját lakás kell.

- Biztos szép lehet. Megmutatod?

- Nem!

- Figyelj! Ígérem, ha nem akarod, nem nyúlok hozzád egy ujjal sem. Tartom a három lépés távolságot.

- De ha valaki meglát? - a kérdés már csak egy utolsó kifogásnak tűnt, Hajnal tudta csupán egy jónak tűnő válasz és minden rendben lesz.

- Ki látna meg? Szerintem senki nem ismer errefelé. - Kati idegesen körül tekintve indult el, maga után húzva. A liftben

röviden megcsókolta. Az ajtóban akkurátusan a cipős szekrénybe tette Hajnal cipőjét.

A lakásban helyiségről helyiségre haladtak. Kati mindenütt részletesen elmondta, hogy mi az, ami megvan és mi az, ami még hiányzik. A konyhában rövid csók után egy rágót nyomott a szájába, aztán egy üveg ásványvízből kínálta meg, felváltva ittak az üvegből. Hajnal minden érzékével Katira koncentrált, így nagyon nehezebb esett, hogy a lakberendezési kérdésekhez hozzá szóljon, ezért inkább a közepesnél kissé lelkesebb tetszésnyilvánításra hagyatkozott. A lakás jó nagy volt, így Hajnal számára egy örökké valóságnak tűnt, míg eljutottak a hálósobáig.

- Ez pedig nem fogod kitalálni itt a hálósoba. Itt pedig a lényeg - bújt ki Hajnal öleléséből a lány és benyitott a hálóból nyíló helyiségbe - a fürdőszoba. Ez a heppem, de szerintem jól sikerült. - Hajnal figyelmesen nézett körül. A földön a burkolat barnás földszínű volt, a pezsgőfürdős kád fehér, a csempe sötétzöld. Volt még természetesen zuhanyzófülke és minden más egyéb, ami kell, és ami nélkül meglehet lenni. Hajnal leült a kád szélére, míg Kati a fürdőszoba elkészültének történetét mesélte. Amikor a lány lehajolt valamiért, megsimogatta a fenekét:

- Jó segged van. Mondtam már?

- Mondtad. - és Kati könnyed mozdulattal az ölébe ült úgy, hogy szemben legyen vele - Nem vagyok nehéz?

- Nem, én egy erős pasi vagyok. - a lány tovább beszélt, míg Hajnal a nyakát és a fülét csókolgatta. Néha hátra hajtotta a fejét, úgy élvezte az apró épp csak jelzésszerű harapásokat. Amikor Hajnal húzni kezdte felfelé a blúzáat engedelmesen emelte fel a karjait. Szép fehér csipkés melltartója volt finom darab, legalább olyan finom, mint a tartalmuk. Hajnal megtapogatta az ágaskodó mellbimbókat a fehér finom anyagon át, aztán nem sokat teketóriázva levette róla a fehérneműt. A lány mellbimbói valószínűtlenül pirosak voltak. Megízlelte őket. Közben Kati leszedte róla az ingét és megtapogatta a vállait. Hajnal kigombolta a nadrágját és a lány vonakodás nélkül kilépett belőle:

- Gyere! - mondta - Menjünk be!- és a hálósoba felé húzta. Odabenn az ágy hívogatóan nagy volt. Hajnal arra gondolt mennyire nagy lehet ez az ágy egyedül. A lány közben már az övét csatolta, Hajnal kibontakozott és azt mondta:

- Bocsi, de el kéne mennem előtte WC-re!

- Menj, de siess, ott van a bejárat mellett, addig én is rendbe hozom magam.

Hajnal, míg csurgott belőle a kiállítás utáni fogadás vizeletté reinkarnálódott pezsgője és narancsleve arra gondolt: „Ez túl könnyen megy.” Érezte, kell legyen valahol valami akadály, valami, amit le kell győznie. Amikor visszament a hálóba azonnal levetette a megmaradt ruhadarabjait és végi feküdt az ágyon. Hallotta a fürdőszobában a víz csorgását, visszagondolva is végtelennek tűnt az az idő, amíg Kati

megjelent az ajtóban. Mosolyogva jött befelé csak egy fehér aprócska bugyi volt rajta most ellentétben a tóparti erdővel könnyed volt és gondtalan, megtorpanás nélkül rávetette magát. Olyanok voltak, mint akik hosszú idő óta erre a pillanatra vártak. Hajnal a szeretkezés első felében teljesen megfeledkezett a sokat gyűjtött és gyakorolt keleti szexuális technikáiról, egy szerűen ott volt szerette a lányt és hagyta, hogy az is szeresse. Később nem emlékezett pontosan, hogyan került le a bugyi a lányról, de a frissen mosott puncijának az íze még a napok múltán újra és újra felidéződött a szájában. Kati hangos sikoltásokkal tudatta, hogy elérkezett oda, ahonnan egy ideig nincs tovább, aztán egy percnyi szusszanás után felemelt hüvelykujjával egyest mutatott és nevetve mondta:

- Egy null. Nagyon jó volt, ügyes vagy.- Hajnal közben már a lábai közt nyomakodott felfelé, a lány megérzi a szándékát:

- Ne! Nem szedek semmit.

- Csak egy kicsit, hogy elmondhassam megdugtam Dr. Tolnay Katalint. Nyugi tudok vigyázni. - a lány engedelmesen hagyta, hogy beléhatoljon. Olyan természetes az egész és annyira jóleső, nem is testileg inkább lelkiileg, úgy érzi jogosan mondja a biblia erre, hogy megismeré asszonyát. Igen megismeri az érzést, amelyet annyira ismer már, és mégis annyira más mindig. Nem csak nőnként változik, hanem szeretkezésenként is.

- Nagyon jó hely van benned.

- Nekem is jó csak így nem tudok élvezni, legalábbis még nem sikerült.

Pár nap múlva, amikor Hajnal újra felidézte a történeteket, pontosan érezte az íz különbségeket az első a második és az ötödik ízét is. Amikor a lány megállapította: „Öt null.” Hajnal arra gondolt így próbálja elbagatellizálni a dolgot, ezzel próbálja megakadályozni a dolgok érzelmi síkra jutását. Amikor végül ő is hasonló módszerekkel eljutott a végkifejletig sietve kijelentette: „Öt, egy.” Ezzel tudatva, hogy benne van a játékban. Akkor a lány elszaladt és pár pillanat múlva egy vizes törölközővel tért vissza. Módszeresen megtisztogatta aztán hozzásimult pár percig tartott az egész, de Hajnal ezekre a percekre emlékezett a legszívesebben. Ez a néhány perc volt az, amikor túl a szexen érezhetően más dimenzióba került az együttlétük.

- Olyan szép az arcod így a félhomályban. - ezt Kati mondta megváltoztatva a nemek közti szerepeket - Na, menj, mert az Erika biztosan vár.

- Nem hiszem, szerintem még lendületesen bulizik valahol.

- Az lehet, de nem alhatsz itt.

- Miért?

- Mert nem akarom, légy jó és menj el szépen!- míg Hajnal öltözködött. Kati azt mondta:

- Mi a fenének kellett neked összejönnöd Erikával. Ha ez nincs, akkor járhatnánk együtt akkor akár... - itt elakadt, de Hajnal gondolatban folytatta a mondatot „akár feleségül is vehetnél.”, de a mondat nem fejeződött be helyette Kati így folytatta:

- Van telefonod?

- Van, de nem nagyon használom.

- Ezen túl használd! Mi a számod?

A lány az ajtóban már nem engedte, hogy megcsókolja, mintha éjfélkor titkos ügynökök serege lesné, hogy mit csinálnak. A folyosói erkélyről nézett utána egészen addig, míg eltűnt az utca végén. Hajnal ezt onnan tudta, hogy még visszafordult és intett, a lány visszaintett. Hajnalnak sokáig ez maradt az egyetlen reménye.

Hazáig futott a lába könnyű volt, a boldogság felszínén lebegve haladt. Néha megnyalta a száját. Az orra, az ízlelőbimbói mindene a lánnyal volt tele. Otthon a töltőre tette a telefonját. Talán egy hónapja sem kapcsolta, be. Nem mosakodott meg, a lány ízével, illatával akart elaludni. Az álom peremén egyensúlyozva hallotta, hogy egy autó áll meg a ház előtt Erika jött meg. Amint hallotta nem egyedül. A barátnői voltak vele és iszonyú ricsajt csaptak. Hajnal biztos volt benne, hogy előbb utóbb részt kell vennie a buliban, amihez semmi kedve nem volt. Mindene a Katival töltött este élményeivel volt tele, de nem volt menekvés más hallotta is letről az ismerős hangot „Péter, Péterke gyere le, hoztam neked vendégeket!”. - Nekem?- gondolta Hajnal- Pont nekem? - de nem

volt mit tennie, mert lábak dobbanását hallotta. Erika jött felfelé a lépcsőn, belépett a szobába és felkapcsolta a villanyt:

- Gyere, drágám vidíts fel bennünket. Abban a hülye bárban nem volt egy épkézláb pasi. Te vagy minden reményünk. - Hajnal megállapította, hogy látványosan részeg. Borzongva gondolt arra, hogy a többiek is azok. - Részeg nőből egy is sok. - mondogatta magában, amíg kikászálódott az ágyból.

- Megyek. Megyek. Mit húzzak fel?

- Nem kell kiöltöznöd te így is nagyon jó vagy. - vigyorgott Erika, mert Hajnal szokása szerint meztelenül aludt.

- Menj vissza, egy pillanat és megyek!

- Oké! - és Erika eltámolygott. Hajnal gyorsan lemosta magáról Kati ízeit közben arra gondolt, ezért még megfizet Erika. Felhúzott egy izom pólót és egy tarka bermuda gatyát. Olyan volt benne, mint egy Karib tengeri gigoló.

Lent a nappaliban ott volt Vica, Margó, Paula és egy szemre való vörös lány.

- Hello csajok. - a nők örült visítózásban törtek ki. Hajnal nem tudta megállapítani melyikük a legrészegebb.

- Őt még nem ismered. Ő Marcsi a Vica húga. - mutatta be a vörös hajú lányt Erika

- Nagyon örülök. - fogott vele kezét Hajnal.

- Hát még én!- mondta a lány és szájon csókolta. Búzlótt a piától, ahogy a többiek is. Hajnal arra gondolt nehéz éjszaka lesz. A nappali órájára nézett, fél háromat mutatott. Valaki bekapcsolta a zenét. A nők örült vonaglásba kezdtek, Hajnalt is magukkal rángatva. Hajnal, míg a békeség kedvéért megpróbált magából táncszerű mozdulatokat kicsiholni Katira gondolt, azokra a pillanatokra, amikor lenyugodva néhány percre hozzászűkült. Vica közben vetkőzni kezdett pillanatok alatt megszabadult a ruhájától és melleit lengetve egy szál tangában vonaglott a nappali közepén. Már a harmincas évei végén járt, de jó nő volt Hajnal arra gondolt, vajon a férje értékeli-e ezt, vagy nőiessége karbantartására szeretőre szorul. Vica példáját rövidesen követték a többiek is. Margó kicsit duci volt az az igazi töltött galamb típus. - Az archaikus nő, az ős anya. - vigyorgott Hajnal, miközben Margó idomai kiszabadultak, hogy birtokba vegyenek egy nagyobb teret, mint amennyit a ruha engedélyezett. Paula karcsú volt a mellei is kicsik, de törékeny teste mégis tartalmazott egy adag kihívást, mintha az egyénisége megnagyobbította volna mindenét. Erika talán házigazdai különbözőségét hangsúlyozva nem vett részt a vetkőzésben, nem úgy, mint Marcsi, aki nem állt meg az utolsó darabnál és bugyiját Hajnal elámulat képébe vágta. Ő volt a legfiatalabb, és egyben a legszebb is. Tüntetően mutogatta még huszonéves tagjait úgy vonaglott meztelenül néha Hajnalhoz érve, hogy bármelyik luxus bár táncosnője megirigyelhette volna. Szemmel láthatóan a fejébe vette, hogy addig nem nyugszik, míg Hajnal félre nem húzódik vele, hogy alkoholtól felkorbácsolt vágyait kielégítse. Ehhez azonban Hajnalnak nem volt sok kedve, főleg ilyen

előzmények után, kétségbeesetten kereste a menekülés lehetőségét. A nők azonban körülvették és elkezdtek lehúzni róla azt a pár darabot, ami rajta volt. A trikót még hagyta, had vigyék a bermudájáért azonban már harcba szállt. Paula azonban túlságosan belemelegedve a játékba egyszerűen letépte róla. Az öt nő egybehangzó diadalmas sikoltásba tört ki. Később sem tudta miért, de elvesztette a kontrollt, bár többször gondolta azt is, hogy igenis az egyetlen helyes dolgot tette, egy szerűen lendületből lekevert egy nagy pofont Paulának. A nők megdermedtek ő odalépett a hifihez és lekapcsolta. Dermedt csönd támadt csak Paula visszafogott zokogása hallatszott. Felment a szobába és elkezdte összerakni a holmiját.

Míg pakolt belépett Erika. Láthatóan kijózanodott.

- Ne haragudj: Kicsit túllőttünk a célon. Az én hibám. - Hajnal nem szólt semmit tovább szöszmötölt a cuccaival.

- Az én hibám. - folytatta Erika - mert egész este azzal dicsekedtem, hogy mennyire jó vagy az ágyban. Meg, hogy simán megdugnál egymás után mindannyiunkat és akkor Marcsi kitalálta, hogy próbáljuk ki. Ne menj el! - és már zokogott, Hajnal nem nézett rá, inkább a gondviselést áldotta, hogy ilyen teátrális módon segítette szabaduláshoz. Nem nézett Erikára. Nem akarta, hogy megtörjön a varázs. Menni akart. Menni minél előbb.

- Szeretlek! - zokogta Erika és átölelte. Most már mondania kellett valamit:

- Nyugi, most elmegyek, hogy átgondoljam a dolgot. - könnyű csókot nyomott Erika homlokára és elindult. Lent a nappaliban a

félig pucér nők szanaszét heverve aludtak. Egy pillanatra végig nézett rajtuk, bármelyiket vagy akár mindet megkaphatta volna ma éjjel, de tudta, hogy neki csak az az egy kell, aki a most bizonyosan békésen alszik egy frissen berendezett belvárosi lakásban.

A bringa könnyedén gurult a halványodó csillagok fényében. Valahol messze a hajnal már megfente fénykardjait, hogy felhasítsa velük az éj szövetét. Otthon leült a tópartra és a kezdődő nappal fényeit szemlélve elmerült a felismerésben. Övé volt nem csak az út, de immár a bizonyosság is, hogy az út merre visz.